

nomisk omfang, hvor en begrænsning af ansvaret på grundlag af skibets faktiske, ringe tonnage ville kunne føre til en urimelig afgørelse ligesom efter de gældende regler. Hertil kommer, at det næppe kan anses for rationelt og praktisk gennemførligt at have forskellige ansvarsregler for skibe under 150 tons, eftersom det drejer sig om fiskefartøjer eller fartøjer til andet brug. Som det vil fremgå af foranstående, har der ikke inden for udvalget kunnet tilvejebringes fuld enighed om det heromhandlede spørgsmål. Man har i lovudkastets § 255, stk. 1, foreløbig affattet reglen i overensstemmelse med de øvrige nordiske lovudkast, men må i øvrigt henskyde spørgsmålet endelige løsning til handelsministeren og lovgivningsmagten.

I denne forbindelse ønsker man at pege på den mulighed, som også har været diskuteret i udvalget, at der i lovforslaget optages en hjemmel til ved kgl. anordning at fastsætte særlige regler om beregningen af ansvarsgrænsen ved tingsskade forvoldt af fiskefartøjer.

Lovudkastets § 255, stk. 1 og 2, er derfor under hensyn til den rådende usikkerhed affattet i overensstemmelse med de øvrige nordiske lovudkast. I stk. 3 er optaget en til konventionens art. 3 (6) svarende definition af „Poincaréfrancs“ samt en regel om, at omregning af francsbeløb til dansk mønt skal ske efter kursen på den dag, da rederen stiller sikkerhed for sit ansvar, eller, hvis sikkerhed ikke stilles, på den dag, da betaling finder sted. Har rederen stillet sikkerhed, går risikoen for en efterfølgende kurssvingning således over på kreditor.

Reglen i stk. 4 om beregning af skibets drægtighed (begrænsningstonnagen) stemmer ganske med 1924-konventionen og med den gældende sølovs § 258.

Til § 256.

I stk. 1 er det i overensstemmelse med konventionens art. 2 (1) fastsat, at den i § 255 hjemlede ansvarsgrænse skal gælde for alle fordringer af den i § 254 nævnte art, der er opstået ved en og samme hændelse. Det følger heraf, at rederen, hvis der er indtruffet flere hændelser, der medfører erstatningsansvar, vil være ansvarlig indtil det fulde begrænsningsbeløb for hver enkelt

hændelse. I overensstemmelse med art. 3 (2) må alle fordringer, der hidrører fra en bestemt hændelse, nedsættes forholdsmæssigt, hvis de sammenlagt overstiger ansvarsgrænsen. Ved sammenlægningen regnes med selve kapitalbeløbene, men ikke med renter og omkostninger, jfr. herved bemærkningerne til § 254, stk. 3.

Reglen i stk. 2 betyder, at det i § 255, stk. 2, fastsatte beløb på 2.100 francs pr. ton helt ud er reserveret til dækning af personskadekrav, medens personskadekreditorerne for deres eventuelle udækkede restkrav må konkurrere på lige fod med andre kreditorer om det i § 255, stk. 1, fastsatte beløb på 1.000 francs pr. ton.

Reglen i stk. 3 om, at rederen kan kræve, at en fordring, som han helt eller delvis har måttet betale, eller som han kan godtgøre, at han senere vil blive nødsaget til at betale, skal medtages ved beregningen af ansvaret overfor de øvrige fordringshavere, bygger på konventionens art. 3 (3) og (4). Den tager bl. a. sigte på den situation, at en reder f. eks. i forbindelse med, at der i udlandet i en ikke-konventionsstat er blevet gjort arrest i hans skib, er blevet tvunget til at betale en fordring helt eller delvis og giver ham i så fald den samme stilling som en kreditor ved fordelingen af ansvarsbeløbet. Hvis han kun delvis har betalt fordringen, f. eks. fordi han i udlandet med held har kunnet påberåbe sig ansvarsbegrænsning, må han alligevel kunne anmelde den fulde fordring, når begrænsningsbeløbet skal fordeles, men han kan naturligvis ikke få dækket mere end det beløb, han faktisk har betalt. Reglen gælder som anført ikke blot med hensyn til betalte fordringer, men også tilfælde, hvor rederen kan godtgøre, at han senere vil blive nødsaget til at betale en fordring. Det er i overensstemmelse med indholdet af konventionens art. 3 (3) anset for nødvendigt at begrænse reglen til kun at gælde fordringer, der kunne have været gjort gældende mod rederen efter dansk ret.

Det skal i forbindelse med § 256 bemærkes, at konventionen i art. 2 (2), (3) og (4) giver anvisning på oprettelse af en såkaldt begrænsningsfond (Limitation Fund). Ifølge art. 4 overlades fastsættelsen af de nærmere regler om oprettelse og fordeling af den eventuelle begrænsningsfond — her-